



Marinka Poštrak je že več kot dve desetletji dramaturginja in vodja umetniškega oddelka v Prešernovem gledališču Kranj. Upravičeno je ponosna, da je prispevala k vzgoji razgledane in zahtevne publike, ki jim kljub težkim časom ostaja zvesta. Sedeži v slovenskih dvoranh so zdesetkani, tudi v **Prešernovem gledališču** si namesto 245 abonentov predstavo lahko ogleda le 45 ljudi. Igralci odigrajo vsako predstavo po štirikrat. Začela se je borba za preživetje. Za lastno in za preživetje gledališke umetnosti.

Tekst: **URŠKA KRIŠELJ GRUBAR**

Marinka Poštrak, dramaturginja v Prešernovem gledališču Kranj

Neizprosna in neomajna, družbeno kritična in občutljiva za vsakršne krivice, predvsem pa v vsem, kar počne in živi – svobodna.

Kako ohranяти motiviranost, vznesenost, predanost ekipe? Tudi z izborom in uprizoritvijo besedil, kakršno je Naše skladišče. Trpke, žalostno-smešne zgodbe o razčlovečenju. O peklenskem stroju izkoriščanja, ki ga na svoji koži zmeraj bolj boleče občutimo. Aktualna predstava v **PG Kranj** je tudi zgodba o vseh tistih, ki še upajo, da bo jutri bolje.

● **Te dni ste na oder postavili z Grumovo nagrado ovenčano besedilo avtorice Tjaše Mislej. Predstavo, katere dramaturginja ste, je režirala Mateja Kokol.**

Še posebej me veseli, da smo uprizorili besedilo mlade dramatičarke dobrega pol leta po tem, ko je zanj prejela Grumovo nagrado, saj je prav ta hip

izjemno aktualno s tematiko izkoriščanja »nevidnih« delavk in delavcev v trgovinah in skladiščih velikih trgovskih centrov, pa tudi drugod. Tjaši je uspelo pretresljivo in hkrati na trenutke komično opisati stiske delavk v trgovskem skladišču, njihove odnose in intimne zgodbe, strah pred izgubo službe ter sočasno njihovo hrepenenje in sanje po izstopu iz tega brezdušnega »stroja«. Po drugi strani pa je bilo to besedilo pisano na kožo našim igralkam in igralcem kot tudi režiserki Mateji Kokol, ki ima izje-



FOTO: TANJA MENDILLO

Naš boj je boj za OBSTOJ

men občutek in afiniteto do besedil s socialno tematiko.

● **Kot junaki v predstavi si tudi gledališniki in sploh kulturni ustvarjalci vseh vetrov kljub občutku, da so porinjeni ob rob, ne pustijo vzeti sanj in hrepenenja. Kako ste se v gledališču pripravljali boriti za svoje pravice?**

Prav osnovna tema Našega skladišča – borba za sanje in hrepenenje po nečem višjem, večjem, po polni uresničitvi svojega življenja, je bila identifikacijska točka, ki povezuje življenja in hrepenenje delavk v skladišču trgovskega centra z našim delom v gledališču. Lovke neoliberalističnega sistema izkoriščanja segajo na vsa področja življenja in so povsod bolj ali manj iste ter zadržljive, ne glede na to, ali delate v trgovskem skladišču ali gledališču. Prav tako so odnosi (ki jih tako tragikomično in pretresljivo opiše Tjaša Mislej) v vseh kolektivih podobni. Tudi ustvarjalci v gledališču se kot »nevidne« delavke v skladišču zmeraj bolj počutimo odrinjeni na rob družbe in nočemo pristati na to, da bi nam bili odvzeti naše sanje in hrepenenje po ustvarjanju. In tako kot delavke v skladišču smo se tudi mi pripravljali boriti za svoje pravice, čeprav je boj v teh časih, ko se zdi, da je kultura v nasprotju z drugimi dejavnostmi odrinjena na rob, težak.

● **Smisel boja, ki ga bijete, pa sega širše.**

Naš boj je predvsem boj za to, da bi naša država končno spredvidela, da je v tem težkem času treba v kulturo in gledališča vložiti več kot običajno, saj zaradi ukrepov ne moremo delova-

ti tako kot pred korono. Naš boj je boj za obstoj z vrhunsko kakovostjo naših predstav, za katere si želimo, da bi jih država in seveda ministrstvo za kulturo prepoznala in podprla z dodatnimi sredstvi. Naš »boj« postaja zmeraj bolj boj za naše preživetje in apel, da brez gledališke umetnosti, ki jo ljudje še kako potrebujejo v teh časih, postaja življenje še bolj brezupno in razčlovečeno.

● **Kako ohranjati tople medčloveške odnose v hiši? Ali tudi pri vas velja osrednja misel drame: čas je za človeka in ne za kapital?**

Ne glede na težek čas za gledališče ter zmeraj bolj birokratsko toge in neživljenjske zakone, ki nimajo posluha za specifično delo v gledališču (s katerimi nam »odločevalci« zmeraj bolj grenijo ustvarjalni zanos in kreativnost), nam kljub vsemu uspeva ohranjati dobre med-

» **Bilo bi resnično žalostno, da bi to, za kar smo se leta in leta trudili in borili, zdaj zavrgli in v svojih težnjah popustili, saj nas naša publika podpira.** «

človeške odnose, saj smo majhen kolektiv, v katerem že dolgo sobivamo in se dobro poznamo. Ne glede na kdaj tudi različna mnenja zmeraj »stopimo skupaj« in smo profesionalni, kadar gre za predstavo, in človeški, kadar gre za ljudi.

● **Se vam zdi ta hip smiselno postaviti tematiko korone na oder (kot počnejo mnogi knjižni založniki)?**

Vse, kar nas v življenju zadeva in kar v nekem času živimo, se mi zdi še kako smiselno uprizoriti. Naloga in smisel gledali-

šča sta namreč, da je v tesnem in hkrati kritičnem ter poglobljenem stiku s časom in ne da ga ignorira ali celo ideološko podpira ... Seveda pa je bistveno, da so besedila umetniško na visoki ravni. Prepričana sem, da ni dovolj le senzacionalistično iskanje aktualnih tem. Gledališče mora ostati prostor za najrazličnejše žanje in pristope. Dobro in subtilno narejeno klasično besedilo je prav tako relevantno kot avtorski projekt. Igralci in publika potrebujejo oboje. In seveda ... če bi naletela na tekst, ki bi poglobljeno spregovoril o problemih, s katerimi se soočamo v času koronavirusa, bi ga uvrstila na repertoar. ■

Zgodba Našega skladišča je zgodba o vseh, ki se ne vdajo, o upanju na boljše prihodnost, boju za boljše pogoje dela in človeka vrednejše življenje.

